

Rauha Jumalan kanssa

Aineistoa
kristittyjen yhteisen lähetyspyhän viettoon
11.–12.10.2008

Sisältö

Saatteeksi	3
Jumala on turvamme, Aino Nenola.....	4
Aikojen merkit, Toan Tri Nguyen.....	6
Rauha Jumalan kanssa, Jari Portaankorva.....	8
Uskon perusta, Jeremian kirja, Timo Vasko	10
Herran rukous, ekumeeninen sanamuoto	12

Kirjoittajat

Aino Nenola

TM, Ortodoksinen Lähetys ry:n lähetys sihteeri

Toan Tri Nguyen

Pyhän Birgitan ja Autuaan Hemmingin seurakunnan kappalainen, Turku
Katolinen kirkko Suomessa

Jari Portaankorva

Pastori, Suomen baptistiyhdyskunta

Timo Vasko

Lähetysteologi, dosentti

Kirkon lähetystyö keskus, Suomen lähetysneuvoston puheenjohtaja

Aineiston julkaisija

Lähetysyhteistyöryhmä (LYTR):

Suomen Ekumeeninen Neuvosto, SEN, www.ekumenia.fi

Suomen vapaakristillinen neuvosto, SVKN, www.svkn.fi

Suomen Lähetysneuvosto, SLN, www.lahetysneuvosto.fi

Saatteeksi

Kristittyjen yhteistä ekumeenista lähetyspyhää vietetään kymmenettä kertaa 11.–12.10.2008. Lähetyspyhä on kaikki kristityt sisäänsä sulkevan yhteistyön hedelmää. Se on tarkoitettu lähetystyön ekumeeniseksi juhlaaksi, jota paikallisseurakunnat voivat viettää yhdessä.

Kuluvana vuonna aineisto keskittyy teemaan *Rauha Jumalan kanssa* (Room. 5:1). Aineistossa on sekä kotimainen että kansainvälinen ulottuvuus. Samana pyhänä Suomen ev.-lut. kirkossa on Uskonpuhdistuksen muistopäivä ja sunnuntain teemana *Uskon perustus*. Ortodoksisessa kirkossa vietetään 22. sunnuntaita helluntain jälkeen eli Luukkaan kolmatta sunnuntaita ja luetaan evankeliumi Nainin leskestä (Luuk. 7:11–16). Suomen katolisen hiippakunnan ordon mukaan on kirkkovuoden 28. sunnuntai ja evankeliumitekstinä vertaus kuninkaanpojan häistä. Katolisen kirkon maailmanlaajuisista lähetyspäivä sunnuntaita vietetään 19.10.

Lähetyspyhän keskeisenä tavoitteena on, että samalla paikkakunnalla toimivat eri kirkkokuntien kristityt yhdessä kertovat Kristuksen maailmanlaajan kirkon lähetystyön tilanteesta. Teema on mahdollista sijoittaa jumalanpalvelukseen tai muihin tilaisuuksiin. Tällöin voidaan jakaa kokemuksia ja ajatuksia yhteisen globaalin lähetystyön monista haasteista ja mahdollisuuksista.

Lähetysyhteistyöryhmä (LYTR) muodostettiin kirkkojen yhteiseksi foorumiksi Vivamon lähetysneuvottelun tuloksena vuonna 1998. LYTR:ään kuuluvat Suomen Lähetysneuvosto (SLN), Suomen Ekumeeninen Neuvosto (SEN) ja Suomen vapaakristillinen neuvosto (SVKN). Sen on foorumi, jolle mahtuvat niin ortodoksiset, katoliset kuin reformaation kirkkojen lähetysjärjestöt. LYTR antaa niille mahdollisuuden löytää saman yhteyden yli kirkkokuntarajojen kuin ekumeenisen lähetysnäyn kokeneet sata vuotta sitten.

Lähetysyhteistyöryhmän vuosittainen tehtävä on valmistaa virikeaineistoa ekumeenista lähetyspyhää varten. Se toteutettiin ensimmäisen kerran vuonna 1999. Lähetyspyhänä kutsutaan erityisesti rukoilemaan kirkkojen ja kristillisten yhteisöjen ponnistelujen puolesta evankeliumin saattamiseksi heille, jotka eivät vielä tai eivät enää usko Kristukseen. Lähetyspyhän aineiston kirjoittajat ovat eri kirkkojen ja yhteisöjen edustajia. Jokainen tuo oman yhteisönsä hengellisiä lahjoja jaettavaksi kristittyjen yhteisen lähetysnäyn virkistämiseksi.

Suomen lähetysneuvottelu II järjestetään kutsutilaisuutena 18.11.2008 Helsingissä ja teemana on *Kristin usko huomisen maailmassa*. Siitä antavat lisätietoja yhteistyöryhmän puheenjohtaja Matti Korpiaho 050 5677 909 ja SLN:n puheenjohtaja Timo Vasko 050 3268 457.

Olemme kiitollisia palautteesta, miten tätä materiaalia on käytetty ja miten se palvelee seurakuntia. Mahdolliset huomiot ja ehdotukset otamme mielellämme pohdittavaksi valmistaessamme seuraavan lähetyspyhän materiaalia.

Jumalan haastavaa ja hoivaavaa siunausta lähetyspyhään toivottaen
Lähetysyhteistyöryhmä

Aino Nenola

Jumala on turvamme

Jumala on turvamme ja linnamme, auttajamme hädän hetkellä. Sen tähden emme pelkää, vaikka maa järkkyy, vaikka vuoret vaipuvat merten syvyyksiin. Meret pauhaavat ja kuohuvat, vuoret vapisevat Jumalan suuruuden edessä. Virta ja kaikki sen haarat ilahduttavat Jumalan kaupunkia, Korkeimman pyhiä asuinsijoja. Jumala on kaupunkinsa keskellä, kaupunki ei järky. Hän auttaa sitä, kun aamu valkenee. Kansojen meri kuohuu, valtakunnat horjuvat, maa järkkyy hänen äänestään. Herra Sebaot on kanssamme, Jaakobin Jumala on turvamme.
(Psalmi 46:2-8)

Pienuus Jumalan edessä voi olla samanaikaisesti sekä pelottava että voimaannuttava kokemus.

Kauniina elokuun yönä makoilen yötaivaan alla niityllä ja bongailen tähdenlentoja. Kokemus itsestäni pienenä muurahaisena maailmankaikkeudessa vahvistaa tietoisuuttani Jumalan ihmeellisestä maailmasta. Voin kuulla ajatusten lokahtelevan paikalleen: tässä sitä ollaan, koko universumin rinnalla olen hippuhiukkanen jos sitäkään, mutta kuitenkin osa jotain suurempaa. Syntyy ihana oivallus, juuri tätä hetkeä tarkoittaa, että Jumala ilmoittaa itsensä luomakunnassa.

Jos ympäristö muuttuisi uhkaavaksi ja luonto näyttää pelottavat voimansa, muuttuisi myös tämän mietiskelijän tunnelma. Jos *maa järkkyy tai vuoret vaipuisivat merten syvyyksiin*, toimisin aivan päinvastoin kuin psalmilaulaja. Pelkäisin. Todennäköisesti olisin aivan paniikissa. Riittäväthän kaikenlaiset pienetkin järkkymiset pelästyttämään minut pahanpäiväisesti.

Se voi tarkoittaa, että uskoni on heikkoa. Vai sanoisinko, että psalmilaulaja ei vain tiedä mitään mannerlaattojen liikkeistä eikä hänellä ole muuta selitystä luonnon voimille kuin Jumalan suuruus? Kansojen kuohunta ja horjuvat valtakunnat eivät tuo minulle rauhaisaa mieltä Jumalan suuruudesta. Pikemminkin ne todistavat ihmisen järjettömydestä.

Jumalan luomakunnan ainutkertaisuus, hänen rajaton valtansa kaikkeen on myös pelottavaa. On vaikea luopua hallitsemisesta, vaikkakin sitten hallitsemattomien voimien hallitsemisesta tiedollisella tasolla. Turvaa tuo se, että vaikkemme voi vaikuttaa siihen mitä tapahtuu, niin ainakin tiedämme mistä se johtuu.

Jumalan kivikaupunkeja ovat ihmiset tähän maailmaan rakennelleet kautta aikojen. Ennenmin uskon, että Jumalan kaupunki on sinussa ja minussa kun olemme osa kirkkoa. Jos Jumala on sydämessämme, emme järky edes yön kauhuja. Epäilen kuitenkin, että tämä Jumalan siunaama ei-järkkyminen on prosessi. Kenties osana prosessia menemme muutaman kerran aivan paniikkiin, mutta loppujen lopuksi aamu valkenee. Uskallamme pysähtyä yön säntäilyn jälkeen ja huomata, että voimien Jumala on edelleen kanssamme. Hän löytyy kaikkialta sieltä, minne hän on pienen majansa rakentanut; mahtavien kaupunkien turuilta ja toreilta ja meidän heiveröisestä sydämeistämme.

Mietinkin, että voisiko epävarmuus olla todistus myös hyvästä? Oman levottomuuteni keskellä teen rauhan Jumalan kanssa. Jumalanpalveluksissa ja yksin kotona tunnen turvan tutuissa sadat ja sadat kerrat toistamissani rukousten sanoissa Ei ole kyse minun tekemästä vahvuudestani, vaan jostain johon saan osallistua ja sanoista, joita en lue koskaan yksin.

Kun esikoiseni oli pikkuinen vauva ja valvoin monet yöt hänen kanssaan, minulle antoi voimaa ajatus: Jossakin päin maailmaa jossain kirkossa toimitetaan jumalanpalvelusta juuri nyt, juuri nyt joku nousee rukoukseen ja minä olen osa sitä tapahtumaa täällä olohuoneen matolla vauva sylissä tanssahdellessani.

Kirkon syli on niin suuri, että sinne mahtuu joka hetki koko maailma ja kaikki unettomien öiden yksinäiset hiippailijat kymmenien tuhansien kilometrien säteellä. Jossakin on turvallista tässäkin maailmassa, jossa mikään ei pysy ja tieto ei riitä. Jossakin olemme aina osa yhteisöä, ja Jumalan kaupunki saa kasvaa meidän sydämissämme. Näkykö meistä, että Jumala on turva maailman levottomuuden keskellä?

Toan Tri Nguyen

Aikojen merkit

Jeesuksen luo tuli fariseuksia ja saddukeuksia, jotka halusivat panna hänet koetukselle ja pyysivät häntä näyttämään merkin taivaasta. Mutta Jeesus vastasi heille: "Illalla te sanotte: 'Tulee kaunis ilma, kun taivas ruskottaa', ja aamulla: 'Tänään tulee ruma ilma, sillä taivas on synkän ruskottava.' Taivasta te kyllä osaatte lukea, mutta ette aikojen merkkejä. Tämä paha ja uskonon sukupolvi vaatii merkkiä, mutta ainoa merkki, joka sille annetaan, on Joonan merkki." Hän jätti heidät siihen ja lähti pois. (Matteus 16:1-4)

Jeesuksen ajan oppineita askarrutti kysymys: kuka Jeesus on? Kirjoituksia tuntevat fariseukset ja saddukeukset eivät vakuuttuneet Jeesuksen jumaluudesta ihmeiden kautta. Pyytäessään Jeesukselta merkkiä he olisivat halunneet vain lisää todistusaineistoa Jeesusta vastaan. He olivat toki kuulleet jo monista tunnusteoista, joita Jeesus oli tehnyt, mutta he pelkäsivät menettävänsä arvoasemansa ja joutuvansa johdetuksi harhaan. Pelko ja uskonkiihko puhtaasti opin puolesta aiheuttivat heidän sydämissään levottomuutta ja rauhottomuutta, niin etteivät he uskaltaneet lähestyä Jeesusta rehellisin ja avoimin mielin. Pelko ja ennakkoluulo ajoivat heidät sulkemaan sydämensä Jeesuksen sanalle ja teoille.

Me nykyajan ihmiset olemme myös joskus pelon ja omien ennakkoluulojemme vankeja. Nykyään yleensä kyseenalaistetaan, onko oikein kehottaa toisia ottamaan vastaan se, mitä itse pitää totena. Relativismin asenne jättää lopulliseksi kriteeriksi vain oman itsensä ja näennäisen vapauden varjolla se lukitsee ihmisen vankilaan. Hengellinen individualismi estää ihmistä avautumasta ja luottamasta toisiin sekä vaarantaa oikeuden ilmaista omaa vakaumusta ja mielipidettä julkisesti (OS 5).

Tästä muistutti viime vuonna Uskonopin kongregaation julkaisema ”Opillinen selvitys tietyistä evankeliointiin liittyvistä näkökohdista” (3.12.2007). Sen alussa kuvataan evankelioinnin nykytilannetta seuraavasti: Nykyään yhä useammat eivät ota Herran lähetyskäskeä vakavasti. Usein ajatellaan, että toisten uskonnolliseen kääntymykseen pyrkivä vakuuttelu rajoittaa heidän vapauttaan. Olisi sallittua vain esittää omat ajatuksensa ja kehottaa ihmisiä toimimaan omantuntonsa mukaan ilman Kristuksen ja kirkon puoleen kääntymisen tavoitteita. Tästä näkökulmasta olisi riittävää auttaa ihmisiä olemaan uskollisia omalle uskonnolleen ja rakentaa yhdessä rauhaa ja oikeudenmukaisuutta, vapautta ja solidaarisuutta. Toiset sanovat vielä, ettei Kristusta pitäisi julistaa niille, jotka eivät häntä tunne, koska pelastus on mahdollista myös ilman varsinaista kirkon jäsenyyttä. Kaikkea tätä vastaan kirkko korottaa nyt äänensä. (OS 3)

On pidetty ajan merkinä, etteivät kristityt ole enää aktiivisia tai he ovat vieraantuneet kirkon elämästä. He sanovat uskovansa Kristukseen, mutta eivät tunnu tarvitsevan häntä. He uskovat pystyvänsä selviytymään elämästä omin voimin ollessaan itse itselleen pelastajia. Näin he pettävät itseään, kun luulevat voivansa luottaa vain omiin ponnistuksiinsa eivätkä tunnusta tarvitsevänsä muiden apua. Tästä syystä on nykyisin paljon puhuttu tiettyjen maallistuneitten kansojen ja maanosien uudelleen evankelioimisesta. Heitä pyritään saamaan takaisin kirkkoon.

Kirkolla on todellinen velvollisuus julistaa evankeliumia muuttumattomana kaikille ihmisille, sekä omille jäsenilleen että vieraille kansoille. *Missio ad intra* tai *ad gentes* pyrkii auttamaan lähimmäisiä elämään Kristuksen evankeliumin hengessä juuri siinä, missä he ovat. Ilosanomien julistaminen vastaa ihmisen sisäiseen totuuden ja onnellisuuden kaipaukseen. Vain evankeliumin totuus voi antaa ihmiselle sisäisen rauhan ja tyytyväisyyden. Siksi kirkon pitäisi tarjota

tätä rauhan sanomaa koko ihmiskunnalle. Oikeastaan kirkolla ei ole muuta merkkiä kuin Joonan merkki annettavaksi tälle uskottomalle sukupolvelle.

Joonan merkki toteutui Kristuksessa itsessään. Joonan ei halunnut lähteä Niniven kaupunkiin Jumalan käskystä, siksi hän astui aivan toiseen suuntaan matkalla olevaan laivaan, joka joutui lopulta myrskyyn. Hän oli syyllinen tähän ja siksi suostui vapaaehtoisesti kuolemaan pelastaakseen toiset hyvät laivamatkustajat. Enemmän kuin Joonan, Jeesus suostui sekä vapaaehtoisesti että syyttömänä kuolemaan ristillä pelastaakseen meidän syntiset. Jeesuksen kuolema tyyntynyt synnin myrskyn ja näin teki rauhan Jumalan ja ihmisen välillä. Aivan kuin Joonan, jonka suuri kala oksensi kuivalle maalle, Jeesus nousi kolmantena päivänä ylös kuolleista. Niin kuin Joonan lähti sittenkin Niniveen saarnaamaan parannusta ja kaupunki pelastui sitä uhanneelta tuholta kaduttuaan ja tehtyään parannuksen, Jeesus kuoleman voittajana lähetti opetuslapsensa saarnaamaan syntien anteeksiantamista kaikille kansoille.

Nyt Jeesus uskoo tämän tehtävän jokaiselle kirkon jäsenelle haluten, että kaikki tekevät parannuksen ja uskovat evankeliumin. Ei ihme, että alkukirkon katakombeissa esiintyi paljon piirroksia Joonan merkistä, joka oli siis Jeesuksen kuolema maailman syntien tähden ja ylösnousemus kuolleista kolmantena päivänä sekä parannuksen armon tarjoaminen kaikille. Näin kirkolla ei ole muuta julistettavaksi kuin tämä pääsiäissalaisuus: *Näin on kirjoitettu. Kristuksen tuli kärsiä kuolema ja kolmantena päivänä nousta kuolleista, ja kaikille kansoille, Jerusalemissa alkaen, on hänen nimessään saarnattava parannusta ja syntien anteeksiantamista.* (Luuk. 24: 46–47)

Kun otamme tämän totuuden sanoman vastaan, saamme todellisen rauhan Jumalan kanssa. Totuuden sanoma tietää rauhaa Jumalan kanssa Kristuksen kautta; siten myös rauhaa ihmisten kesken, sisäistä rauhaa ja rauhaa ympäristön kanssa. Meidän ei tule pelätä totuuden tunnustamista, totuuden julistamista ja totuudessa elämistä, sillä tiedämme, että totuus on Jumalasta ja vain Häneltä me saamme rauhaa. Se rauha, jonka Jeesus antaa meille on usein rauhaa rauhattomuuden keskellä. Jeesuksen oma rauha ei ole järkytysten eikä kärsimysten vastakohta, vaan sellaiset koettelemukset sisältyvät hänen rauhaansa. Ympäröivää ahdistusta ja vaikeuksia ei poisteta, vaan meille annetaan voimaa niiden läpikäymiseen.

Jumalan rauha edellyttää myös meiltä palvelualltiutta, niin kuin Neitsyt Maria oli valmis suostumaan Jumalan tehtävään nöyrästi: ”Tapahtukoon niin.” Kun Maria myöntyi Jumalan sanaan, hänestä tuli Kristuksen äiti ja ensimmäinen apostoli, lähetysaarnaaja. Kantaessaan Jumalan Sanan – Evankeliumin – kohdussaan kuin uuden liiton arkkina Maria lähti julistamaan ilosanaa serkulleen Elisabetille. Galileasta ja Juudean vuorimaasta etenevä Totuus sai täyttymyksensä pääsiäissalaisuudessa Jerusalemissa ja lähti sieltä valloittamaan kaiken maailman. Evankeliumia on julistettava kaikille luoduille, alkaen omasta lähiympäristöstä. Näin *lähetystehtävä kuuluu itse kirkon olemukseen, sillä evankeliumin julistaminen ja siitä todistaminen ovat ensimmäinen palvelus, jonka kristityt voivat tarjota jokaiselle ihmiselle ja koko ihmiskunnalle. Onhan heidät kutsuttu välittämään kaikille Jumalan rakkautta, joka on täydellisesti ilmoitettu Jeesuksessa Kristuksessa, maailman yhdessä ja ainoassa Lunastajassa* (OS 14).

Jari Portaankorva

Rauha Jumalan kanssa

Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo. Eikä ainoastaan se, vaan meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa; mutta toivo ei saata häpeään; sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä. Tuskinpa kukaan käy kuolemaan jonkun vanhurskaan edestä; hyvän edestä joku mahdollisesti uskaltaa kuolla. Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. Paljoa ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta. Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljoa ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut; emmekä ainoastaan sovitetut, vaan vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovituksen saaneet. (Roomalaiskirje 5:1–11, vuoden 1938 Raamatun suomennoksen mukaan)

Seurakunnan lähetystehtävä on julistaa evankeliumia kaikille kansoille. Ilman Kristusta ihmiset ovat ilman toivoa ja Jumalaa maailmassa. Jumala rakastaa maailmaa ja tahtoo pelastaa jokaisen luotunsa.

Jumalan rauha

Sana vakuuttaa, että meillä on rauha Jumalan kanssa Jeesuksen Kristuksen kautta. Uskon kautta Jeesukseen Kristukseen meidät on tehty vanhurskaiksi. Se on Jumalan suuri lahja, jonka olemme saaneet Häneltä lahjaksi. Meillä ei ole itsessämme kerskaamista, vaan Jumalasta, joka on meidät ottanut lapsekseen ja antanut ikuisen elämän toivon. Meillä on varmuus pelastuksesta Kristuksessa, hänessä me seisomme ja pysymme.

Paavali kirjoittaa, kuinka Jumalan rakkaus asuu meissä Pyhän Hengen kautta. Kristus itse tekee työtä meissä Henkensä kautta ja tahtoo kirkastaa itsensä seurakunnan keskellä. Pyhä Henki vaikuttaa rakkautta ja innoittaa lähetystyöhön. Pyhä Henki myös yhdistää kristityt.

Herrnhutilaisten lähetystyö

Yksi hämmästyttävimpiä kertomuksia Pyhän Hengen työstä on 1700-luvulla syntynyt herrnhutilaisten lähetystyö. Saksalainen kreivi von Zinzendorf oli antanut maatilallaan Herrnhutissa turvapaikan Jan Hussin vainoille seuraajille. Herrnhutiin saapui myös joukko ranskalaisia kalvinisteja, saksalaisia pietistejä ja anabaptisteja. He aluksi riitelivät uskonopeista, kunnes kokivat Jumalan kosketuksen. Pieni yhteisö koki helluntain, joka yhdisti heidät Kristuksessa ja he saivat lähetysnäyn.

Muutaman vuosikymmenen aikana he lähettivät yli 200 lähetysöntekijää ympäri maailmaa. Herrnhutilaisten lähetystyö on yhä ainutkertainen osoitus Jumalan suuruudesta. Heiltä puuttui kaikki nykyaikaisen lähetysvoimavarat. Heillä ei ollut koulutusta, ei varoja eikä asemaa,

vain pieni joukko käsityöläisiä ja maanviljelijöitä, mutta he veivät evankeliumia kaikkialle Eurooppaan, Aasiaan, Amerikkaan ja Afrikkaan. Jotkut heistä myivät itsensä orjiksi Kristuksen tähden viedäkseen sanan Länsi-Intian orjille.

Kristuksen rakkaus

Roomalaiskirjeen teksti muistuttaa meitä Jumalan luonteesta. Jumalan rakkaudella ei ole ehtoja, vaan se kohdistui arvottomaan. Tämä on lähetystyön ydinajatus. Kristus kuoli jumalattomien edestä. Paavali toteaa rehellisesti, että tuskin kukaan ihminen olisi valmis kuolemaan toisen ihmisen edestä, vaikka tämä olisi kuinka hurskas. *Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme.* (Room. 5: 8). Me itse olemme samalla tavalla armahdettuja ja viemme eteenpäin sanomaa Kristuksesta.

Kristittyinä me olemme Jumalan rakkauden kohteena. Meidät on vanhurskautettu Jeesuksen Kristuksen veressä. Kristuksessa olemme enemmän kuin voittajia, sillä hän on noussut ylös kuolleista. Jumala on sovittanut meidät itsensä kanssa. Hän on myös uskonut meille sovituksen sanan kerrottavaksi kaikelle maailmalle.

Timo Vasko

Uskon perusta

Suomen ev.-lut. kirkko: 12.10.2008 *Uskonpuhdistuksen muistopäivä*

Silloin Herra vastasi minulle: Jos muutat mielesi, minä otan sinut jälleen palvelukseeni. Jos et puhu joutavia, vaan puhut niin kuin puhua tulee, saat jälleen olla minun suunani. Ihmiset kääntyvät sinun puoleesi, mutta älä sinä käänny heidän mielensä mukaan. Minä teen sinusta lujan pronssimuurin. Vaikka tämä kansa nousee sinua vastaan, ei se sinua voita, sillä minä olen sinun kanssasi, minä autan ja suojelen sinua, sanoo Herra. Minä pelastan sinut pahojen käsistä, vapautan sinut väkivaltaisten kourista! (Jeremian kirja 15:19–21)

Jeremia sai jo nuorena Jumalalta kutsun profeetan tehtävään. Kun Jeremia vastusteli, Herra vastasi rohkaisevasti: ”Älä sano, että olet nuori, vaan mene, minne ikinä sinut lähetän, ja puhu, mitä minä käsken sinun puhua. Älä pelkää ketään, sillä minä, Herra, olen sinun kanssasi ja suojelen sinua.” (Jer. 1:7–8).

Myöhemmin tekstin (Jer. 15:19–21) aikoihin (n. 600–590 e.Kr.) Jeremia sai nuhteita Herralta ja sen seurauksena palasi luottamaan Herran sanaan. Näin hänestä jälleen tuli todellinen Jumalan sanojen ja tahdon välittäjä kansalleen. Historiallinen tilanne oli Jeremian elinaikana yhteiskunnallisesti epävakaa, sillä tuolloin Assyrian valta oli murenemassa. Jeremia julisti Herran sanaa Juudalle kaikkiaan 40 vuoden ajan, Juudan viiden viimeisen kuninkaan hallitessa, ja varoitti tulevasta onnettomuudesta. Jeremia vetosi vakavasti kansaan, että se kääntyisi Herran puoleen.

Osaltaan tämä Raamatun kohta ja yli 1000 vuotta myöhemmin Euroopassa 1500-luvulla käynnistyneen uskonpuhdistuksen perintö antavat suuntaa myös maailmanlähetykselle. Lähetystyöllä on profeetallinen tehtävä, joka perustuu Jumalan sanaan. Entisinä aikoina ja tänään on pysyttävä lujalla Jumalan sanaan ankkuroituvalla perustalla kaikessa lähetystoiminnassa. Ei pidä puhua joutavia, vaan Kolmiyhteisen Jumalan tahtomalla tavalla. Niin pysytään linjassa Raamatun ja Kristuksen kirkon ekumeenisten tunnustusten kanssa. Monenlaiset vastoinkäymisetkään eivät pysty voittamaan lähetysliikkeen etenemistä, koska sillä on Herran antama tehtäväksianto ja lupaus (esim. Matt. 28:18–20). Lähetyskäskyä toteutettaessa on monesti ja hyvin käytännöllisesti eletty todeksi sama jo aikanaan Jeremian saama Herran sana: ”Minä olen sinun kanssasi, minä autan ja suojelen sinua, sanoo Herra. Minä pelastan sinut pahojen käsistä, vapautan sinut väkivaltaisten kourista!” Näin evankeliumin – hyvän uutisen – eteenpäin kertominen sanoin ja rakkauden teoin jatkuu edelleen, vaikka sukupolvet, kontekstit ja olosuhteet vaihtuvat.

Eri puolilla maailmaa, osaltaan juuri uskonpuhdistuksen perinnöstä johtuen, on mahdollista kuulla ja lukea lähetystyössä keskeistä Raamatun sanaa omalla äidinkielellä, kohdata Kristus omana Vapahtajan, saada Hänet elämän Herraksi uskon kautta ja omistaa omalle kohdalle armo, anteeksiantamus ja ikuinen elämä Kolmiyhteisen Jumalan lahjana. Yksittäisen ihmisen vapauttaminen profeetallisella Jumalan sanalla Jumalan tahdon toteuttajaksi avartaa jatkuvasti toimintakenttää: ottamaan vastuuta perheestä, omasta kansasta, yhteiskunnallisten rakenteiden muuttamisesta inhimillisemmiksi ja oikeudenmukaisemmiksi, globaalista ihmiskunnasta ja muusta luomakunnasta. Maailmanhistorian käännekohtassa aikojen lopulla Kristuksen paluu koskee sekä ihmiskuntaa että muuta luomakuntaa.

Jumalan työtoveruus tässä ja nyt merkitsee uskollisuutta ihmiskunnan synnin tähden ristillä kuolleen ja kuolleista taivaaseen ylösnousseen Kristuksen antamille todistus- ja palvelutehtävil-

le. Nämä eri tehtävät ja mahdollisuudet sisältävät todella monia ilmenemismuotoja. Työtöve-
ruus on parhaimmillaan ekumeenista, kristittyjen välistä yhteistoimintaa. Kasteen perusteella
lähetystehtävän toteuttamiseen on kutsuttu ja velvoitettu jokainen kristitty. Tällöin kristittyjen
yhdessä esiintymisestä muodostuu todistus maailmalle. Kristittyjen kesken yhtä pitäminen on
Jeesuksen jäähyväisrukouksen mukaista, ”jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut” (Joh.
17:21).

Aikanaan Jeremian saaman kehotuksen mukaisesti – ja myös tänään – Jumalan valtakunnan
kansalaisen ja Jumalan valtakunnasta julistajan on uskollisesti pitäydyttävä olennaiseen, kutsun
esittämiseen yhä uusille ihmisille tulla tähän valtakuntaan: ”Jumalan työtövereina me vetoamme
teihin: ottakaa Jumalan armo vastaan niin, ettei se jää turhaksi. Hänhän sanoo: ’Oikealla hetkel-
lä olen kuullut sinua, pelastuksen päivänä olen tuonut sinulle avun.’ Juuri nyt on oikea hetki,
juuri nyt on pelastuksen päivä.” (2. Kor. 6:1).

Vasta yksi kolmasosa maailman väestöstä luetaan kuuluvan kristittyihin. Kristuksen antaman
lähetystehtävän toteuttaminen on näin ollen edelleen kesken. Sen toteuttaminen edellyttää laa-
jaa kristittyjen rakentavaa ja monipuolista lähetysyhteistyötä. Vuorollaan jokaisella sukupolve-
lla on oikeus eri puolilla maailmaa saada kuulla Hyvä uutinen Jumalan pyhydestä ja rakkaudes-
ta Jeesuksessa Kristuksessa. Samoin jokaisen sukupolven kristityt kutsutaan osallistumaan
tämän tehtävän toteuttamiseen omana aikanaan.

Ekumeeninen lähetyspyhä vuosittain muistuttaa tästä vielä keskeneräisestä tehtävästä ja sen
täyttämisestä. Samalla ekumeeninen lähetyspyhän välityksellä halutaan rohkaista yhä lisäänty-
vään lähetysyhteistyöhön sekä Suomessa että eri puolilla maailmaa.

Herran rukous

Isä meidän, joka olet taivaissa.
Pyhitetty olkoon sinun nimesi.
Tulkoon sinun valtakuntasi.
Tapahtukoon sinun tahtosi myös maan
päällä niin kuin taivaassa.

Anna meille tänä päivänä
jokapäiväinen leipämme.
Ja anna meille anteeksi velkamme
niin kuin mekin annamme anteeksi
velallisillemme.

Äläkä saata meitä kiusaukseen,
vaan päästä meidät pahasta.
Sillä sinun on valtakunta ja voima
ja kunnia iankaikkisesti.
Aamen.

Suomen ekumeenisen neuvoston
1.2.1973 hyväksymä ekumeeninen sanamuoto